

MYNDIGHETSÖVERGREPP

Jag älskar mina barn

Jag vill dem inget hellre än att de ska vara lyckliga och att de tar fasta på de möjligheter de kan få i livet och att de inte låter sig förledas till destruktivitet.

Karlstad, Sverige. 2011.02.18

Våra behov idag, som vi **inte** fått tillgodosedda är följande:

- En skicklig familjeterapeut som kan känna in både min och min dotters behov. Kanske behöver samtal ske flera ggr/vecka till en början.
- Det är akut med samtal, ju längre tiden går, ju mer utsatt blir min dotter att hålla fast vid och producera nya ev historier. Hon sitter som gisslan tills de vuxna runt henne börjar hantera situationen professionellt.
- BUP kan behövas som samtalskontakt och ev en utredning kring henne om ev destruktiva beteenden. Hon har uttalat suicid tankar. Om hon behöver uppmärksamhet kan BUP också vägleda mig i föräldraskapet. Ensamstående kan inte vara allt (inte ens 2 föräldrar orkar vara allt).
- Mycket har hänt i familjen med storebror och min cancer, rimligt att dottern visar att hon vill ha och behöver plats och utrymme - det som pågår nu är direkt skadligt. Den som ska finnas – jag som mamma fräntas mandatet att göra det som tonårstiden mycket handlar om – läka det tidigare som inte alltid varit perfekt.
- Att dottern flyttar hem omgående, gärna med stöd av socialpedagog 1-2 ggr i veckan, kombinerat med skicklig familjeterapeut.
- Jag vill ha ut alla handlingar angående min sons utredning fram tills han var 18 år, det är ju en utredning som innehåller uppgifter mig och familjen och som jag hade kunnat hämta ut tidigare om jag bara tänkt på det. Men socialtjänsten i Mark vägrar lämna ut uppgifterna, med hänvisning till att han är över 18 år.

Nu när jag fått nog av att vi inte får någon hjälp eller stöd och vill få hem mitt barn, så ignorerar socialtjänsten mig helt, trots att det är en "frivillig placering". Min dotter har blivit vilseledd och förstår inte sammanhangen och vilka konsekvenser hennes handlande kan få. Jourfamiljen har själv sagt att hon är så lätt att ha och göra med och att de tyckte att jag gjort ett bra jobb med henne och att hon är en bra tjej. Jourfamiljen vill naturligtvis ha kvar henne, för dem är hon lättförtjänta pengar.

Socialtjänsten i Mark kommun har under en längre tid haft ögonen på sig av socialstyrelsen, som upprepade gånger har fått gå in och kontrollera socialtjänsten i Mark, trots att de lovat bot och bättring. Många familjer har kommit att drabbats av deras "inkompetens". Socialstyrelsen har haft anledning att upprepade gånger se över socialtjänsten i Marks hantering av utredningar. Jag har gjort det stora misstaget att förlita mig på att få deras hjälp när mina barn har gjort dåliga val och det har resulterat i katastrof, istället för att hjälpa till, så stjälp de. Jag kommer här att försöka återberätta hur jag upplever socialtjänsten i Marks bemötande. Utredningen som pågår är starkt vinklad och innehåller helt grundlösa och felaktiga uppgifter, det

MYNDIGHETSÖVERGREPP

finns saker som jag sagt som de inte har tagit upp i utredningen, utan de har bara plockat de ruttna äpplena. Detta får ske under xxx ledning.

Jag har sökt stöd i en svår situation som uppstått hemma. Handläggare xxx på Socialtjänsten i Mark gör inte sitt jobb. Jag förstår inte varför min dotter ska ta upp en fosterhemsplats som någon annan kanske skulle behöva bättre och att vi dessutom inte får rätt stöd och hjälp. Trots att socialstyrelsen upprepade gånger har haft anledning att se över socialtjänstens verksamhet så fortgår deras bristande utredningar, och skapar onödigt mänskligt lidande. Jag lämnade in en ansökan om handräckning, hjälp och stöd med att få hem min dotter som rymt till sin pojkvän vars föräldrar lät henne uppehålla sig hos dem och dottern har nu hamnat i en emotionell kortslutning, vad hon skulle behövt var en lotsning i att komma ur sin situation, istället har socialtjänsten förvärrat hela situationen. Hur jag än gör så vänder de det mot mig. Jag behöver hjälp, socialtjänsten i Mark utövar myndighetsövergrepp.

Idag har vår situation urartat totalt och jag anser att det beror på det bristande arbete och utredning som socialtjänsten gjort. Mina barn borde ha haft goda förutsättningar att bli sunda och friska ungdomar, men när situationen för min son började urarta och min ork började tryta, gjorde jag vad jag kunde för att vi skulle få hjälp, men det enda Marks socialtjänst har bidragit med är att stjälpa oss, istället för att hjälpa oss. Idag är situationen som så, att min 14 åriga dotter bor på ett jourhem. Min son och min relation är obefintlig och socialtjänsten har ordnat en lägenhet åt honom, men först efter stora påtryckningar från mig. Min son har en problematik som jag inte kunnat hantera på egen hand. Detta har förpestat vår familjesituation. Jag inte är någon missbrukare och har aldrig varit. Jag är ensamstående och arbetar hårt, jag har gjort allt jag kan för mina barn, alltid, men det har inte räckt hela vägen.

Utredningen av min dotter är en katastrof och har ingen verklighetsförankring. Man skulle kunna tro att man är tillbaka till 1600-talets häxprocesser, där jag sitter på den anklagades bänk och min dotter får betala priset. Allt detta för att jag bad om hjälp för att styra upp en situation. Utredningen som pågår och ska avslutas i dagarna är under all kritik. Min dotter har en tonårsrevolt och har haft ett dåligt umgänge senaste tiden, men utredningen får mig att framstå som en dålig mamma och det är jag definitivt inte. Jag har varit ärlig med att situationen har kommit att bli ohanterlig. Efter att ha läst i utredningen, så såg jag till min stora chock att den innehåller alldeles för mycket felaktigheter och det är inte särskilt mycket sanningshalt i den. Den är helt felaktigt och orättvist vinklad. Man kan undra vad de håller på med, jag skulle kalla det myndighetsövergrepp.

Det finns mycket jag skulle kunna säga om det, men det som är mest märkligt är att xxx och jag inte har fått ha ett enda gemensamt samtal för att få en chans att prata ut om det som hänt. Det ska inte behöva gå 3 månader utan att få något gemensamt samtal för att reda ut. Det är som ett öppet sår som inte får en chans att läka. Handläggaren xxx är för ung för att sätta sig in i hur en tonåring fungerar och hur de kan påverkas av sin omgivning, för mig är detta uppenbart nu, och att dessutom förstå hur dynamiken är och hur man fungerar känslomässigt när man utsätts för den stress situation som kan uppstå om man inte genast får rätt stöd. Relationer kan bli förstörda för all framtid. Jag är som vilken mamma som helst, som har tagit ansvaret att be om hjälp när situationen har blivit ohanterlig. Men med det

MYNDIGHETSÖVERGREPP

jag sett och hört den här tiden, så har jag inget mer förtroende för xxx som handläggare och mitt förtroende för Marks socialtjänst har jag förlorat för längesedan.

Jag hade tid hos socialtjänsten i Mark igår, en släkting som har jobbat för socialtjänsten i 45 år, utöver sitt ordinarie arbete följde med mig som stöd. Jag fick nu möjligheten att läsa utredningen som är i slutskede. Min stackars dotter har kommit att bli deras spelbricka. Utredningen är en katastrof, det var inte mycket som stämmer med verkligheten. Den är vinklad och de mesta negativa har Arian Failly plottrat ner de senaste dagarna vad jag förstår, eftersom han i förrgår sa att det kommit fram saker under veckan som inte skulle vara i till min fördel. De ogillar att jag kritiserat dem kraftigt den senaste tiden. Tack och lov att jag hade Kent med mig, han var en klippa.

Därför har jag nu bett om att få byta handläggare och på sikt socialtjänst, så därför har jag lagt fram till socialtjänsten i Mark att min dotter ska få flytta till sin faster på annan ort. Jag har bett om att vi ska utarbeta en plan på hur vi kan lösa det så smidigt som möjligt. Så att min dotter kan lotsas till detta på ett så bra sätt som möjligt, för som det är nu är hon en bricka i ett maktspel för testosteronstinna män (ursäkta mitt uttryck), som gärna vill styra hur min och hennes relation ska se ut. Hon behöver en ödmjuk vägledning till att detta är det bästa för henne i nuläget. Detta är utan tvekan det absolut bästa som kan ske med tanke på hur situationen har urartat. Detta tycker vi alla i familjen, slakten och vänner.

Jag skriver främst med anledning av att vår familj inte fått den hjälp vi behövt. Detta kommer att vara en lång skrivelse för jag vill försöka få med så mycket som möjligt av det som jag anser vara väsentligt, men jag kommer att börja skrivelsen med hur jag försökte få hjälp för min son för 4,5 år sedan och avsluta det med hur dagsläget ser ut idag. Allt det jag beskriver är sanningen och precis så det har varit och är utan överdrifter.

Alltihopa började egentligen redan när min son gick i åttonde klass 2004, han har varit intresserad av TV-spel och data redan i 6-årsåldern, men i åttonde klass började det bli ett märkbart problem, han skötte inte sitt skolarbete och satt hela dagar och kvällar med att spela. Jag försökte förklara för honom hur viktigt det var att han klarade sina betyg. I nionde klass fick vi hem bredband och då eskalerade allting, jag försökte muta honom, böna och be, skälla och hota, tills slut tog jag till drastiska åtgärder och tog ifrån honom modemmet, men det löste han med att koppla in mobilen så jag fick en skyhögt mobilräkning. Han stal mitt Visa kort för att köpa spel eller medlemskap till World of warcraft och/eller Counter Strike. Till slut eskalerade allting till den grad att vi hade regelrätta slagsmål hemma, där jag naturligtvis inte hade en chans för han är mycket större och starkare än mig. Han stod med kniv i handen i köket och hotade mig. Jag insåg att vi måste ha hjälp, för jag höll på att brytas ner totalt.

Under tiden har även hans pappa ägnat sig åt dessa spel och uppmuntrat sonen, när jag försökte belysa problemet för honom avfärdade han alltihop - här kan jag tillägga att det har varit samarbetssvårigheter med pappan hela min sons uppväxt och pappan har även diagnosen ADHD - och tog tillfället i akt att utnyttja situationen att sonen och jag kommit på kant med varandra och svartmålade mig och fick mig att framstå som en dålig mamma. Eftersom jag i detta läge var så nedbruten och inte

MYNDIGHETSÖVERGREPP

kände att jag räckte till som den mamma jag skulle vilja vara för min son, så tyckte jag att den bästa lösningen vore att min son helt enkelt fick flytta hem till sin pappa. Men det motsatte sig pappan och hans nuvarande, uppenbarligen ville de inte ta ansvar för den situationen som hade uppstått.

I detta här läget kände jag mig desperat, jag kände att min hälsa sviktade och jag var utpumpad och jag orkade inte längre ta "kloka" beslut. Så jag började titta efter en billig lägenhet åt min son, som en tillfällig lösning så att vi skulle komma ifrån varandra lite, samtidigt började jag fundera på att söka hjälp utifrån och titta på vart man skulle vända sig. Jag fick tag i en lägenhet i Hedbo (område som jag inte alls kände till, men idag vet jag att det är inte särskilt lämpligt område att bo i) som omvandlades till studentlägenhet. De första helgerna kom sonen hem på helgerna, så som de flesta ungdomar brukar göra när de bor på internat eller studentlägenhet. Jag kom på honom med att ha använt mitt Visa kort utan min tillåtelse. Jag minns inte precis exakt när jag tog första kontakten med BUP, men det kan ha varit kring den här tiden eller tidigare. Veckan därefter fick jag beskedet om att jag hade spridd bröstcancer, här bröt jag ihop totalt och hamnade i djup depression samtidigt som det sattes in cellgiftbehandlingar, operation, cellgiftsbehandlingar igen, Herceptinbehandling, strålning och otaliga läkarbesök, det blev ofta dagliga besök hos onkologen.

I detta läge hade pappan övertalat mig att koppla in internet till sonens lägenhet på och han hade gjort sig bundis med sonen, det var de mot mig. Vi gick på några samtal hos BUP, pappan satt mest och skrek åt mig istället för att använda tiden till att försöka lösa sonens problem och detta gav ju helt fel signaler åt sonen. BUP ansåg att vår problematik var ett fall för socialtjänsten och hänvisade oss dit. Jag blev sjukskriven 1 år med sjukpenning, jag var ingen höginkomsttagare. Jag betalade min sons hyra, el och internet abonnemang och jag hade ju även min dotter att försörja. Det fanns inga pengar över och sonen fick leva på enbart studiemedel, ibland när jag hade pengar, ork och tid (vilket inte var ofta på grund av alla behandlingar) handlade jag åt sonen och åkte till honom för att söka kontakt men det var förgäves.

Nu hade jag kontaktat socialtjänsten, framför allt för att få hjälp med sonens problematik, men nu hade jag ju ingen insyn i hur sonen hade det och vår kontakt var bruten och i och med att han hade internet så satt han i sin lägenhet hela helgerna och hans pappa och övrig släkt på den sidan försåg honom med spel och de fortsatte att utmåla mig som en dålig mamma inför sonen, detta har jag även bevis för, för detta har han gjort även inför min syster och hennes man när sonen var närvarande, det var kanske först då de verkligen insåg vilken tokstolle han var. Hur som helst så påbörjade socialtjänsten sin utredning, första kontakten var xxxx sedan lämnade hon över det till en "nyutexaminerad" tös, jag kände direkt att detta inte kommer att fungera, och jag sa till henne: "Jag vill inte vara otrevlig på något sätt, men jag tror du är för ung för att ta dig an detta, för du kommer att bli helt överkörd av pappan till xxx." Då sa hon att hon skulle ta med sig någon mer i så fall, men detta skedde aldrig.

Socialtjänsten tog god tid på sig, det gick månader... De var i kontakt med skolan och man ansåg att det gick bra för honom i skolan, och jag hade ingen kontakt med sonen i det här läget. Jag visste i mitt hjärta att detta inte var sant... Ett tag senare

MYNDIGHETSÖVERGREPP

damp ett brev med sonens betyg ner i brevlådan, där hade han 6 st IG av 9 st möjliga betyg efter första tiden i gymnasiet. Jag ringde soc och ifrågasatte hur de kunde påstå att det går bra för honom i skolan med dessa betyg... De ryckte bara på axlarna utan någon förklaring till mig... Nu gav jag nästan upp... Det gick en tid, jag försökte på alla upptänkliga sätt få hjälp, vår familj var ju faktiskt i total kris och söndersplitrade, kontaktade kuratorn på skolan, soc kom dit för ett samtal, i detta läge var jag rasande på soc hantering av det hela... De sa att sonen såg ut att må bra, för han hade varit nyduscha och luktat gott när kuratorn träffat honom.... det var nog alla de kassen med diverse schampo, tvål och rakgrejer som jag hade lämnat av hos honom någon vecka innan, men det sa jag inte till henne. Trots allt de sa, så kunde jag utan att se sonen, förstå att han inte kunde må bra av den situationen som rådde, de få gånger jag träffade sonen under denna tiden, såg jag att han inte mådde bra, vilket inte jag heller gjorde och min dotter saknade sin bror. Eftersom soc inte ville hjälpa oss att lösa huvudproblematiken, insåg jag att då måste sonen få hjälp med sin försörjning åtminstone, jag gick redan på knä ekonomisk och var tvungen att ta lån och krediter för att kunna lösa mina betalningar... Sonen fick inget stöd av soc, inte ens någon kontaktperson som såg till att allt var bra.

Det var tragiskt att åka hem till sonen och se den misären han bodde i, jag hade ju nyckel så att jag kunde gå in och oftast hade jag något med mig till honom som jag lämnade av. Ibland var han inte hemma, eller så låg han och sov eller var han vaken så släppte han inte in mig. Vid flera tillfällen påtalade jag till xxx att sonen levde i total misär och hans lägenhet såg ut som en knarkarkvart och jag skickade bilder till henne på detta och då sa hon bara att hon skulle säga åt honom att städa upp, men det var ingen som åkte dit för att se hur han hade det eller hur han mådde.

I detta läge har det gått ett år av min sjukskrivning och jag har avslutat mina behandlingar, även om jag har en viss medicinering mot cancer kvar i 5-10 års tid och jag har accepterat att ta antidepressiva mediciner, vilket för mig i detta läget var helt livsavgörande, jag är svag både fysiskt och psykiskt. Nu skulle jag egentligen börja sakta att trappa upp och börja arbetsträna med några få timmar per vecka, men istället tog jag beslutet att ta tjänsteledigt och läsa ett år, på helfart men inte tyngre ämnen än vad jag trodde mig klara av, det var mer praktiskt utan att gå in på det mer. Fortfarande betalade jag på sonens kostnader, jag hade inte mindre att röra mig med än jag hade med sjukpenning. Jag jobbade lite extra på helgerna. Jag började tappa greppet om min ekonomi.

Sakta men säkert började allt det jag lyckats bygga upp - trots att jag större delen av mina barns uppväxt varit ensamstående - rasa samman, mina buffertar var borta, jag levde hand ur mun. Jag började få ångest varje slutet av månad när det var dags att betala räkningar, jag fick aldrig ihop det, började utnyttja mina krediter allt mer för att få ihop det. Jag hade obefintlig kontakt med min son, det var en oerhörd sorg att bära. Jag försökte kämpa så gott det gick för att få ihop det med en massa pusslande. Än en gång försökte jag få sociala att hjälpa till med sonens ekonomi, men de kom fram till att jag med mitt studiemedel!!!!????? hade råd att betala min hyra, hans hyra och övriga utgifter och försörja min dotter, detta med studiemedel... helt horribelt... detta kan ju vem som helst fatta att det inte stämmer, men det höll soc benfast vid att så skulle det vara. Min son hade vid ett tillfälle sagt att han hade anorexi, det var väl hans sätt att uttrycka att han svalt, även detta tog jag upp med

MYNDIGHETSÖVERGREPP

soc, men det slätade de ut precis som med allt annat de gjort hittills. Nu har jag inget annat val än att säga upp hans lägenhet, jag har försökt hålla ut så att han inte ska behöva flytta mitt i terminen.

Pappan tar över kontraktet på lägenheten, men sedan skriver han över el och internet på sonen utan hans medgivande. Detta ska han betala med sitt studiemedel, plus mat. Enligt soc skulle sonen ha x antal tusen vardera av oss föräldrar för sin försörjning under sommaren. Jag lyckas få fram de pengarna, jag minns inte hur, och satte in det på sonens konto. Jag tror inte att pappan gjorde detsamma. Under den kommande tiden hade jag fortfarande obefintlig kontakt med sonen, då och då försökte jag nå fram till honom på olika sätt. Först någon gång i mitten på sista terminen, fick jag upp en kontakt och vi började prata med varandra, det började med att min dotter åkte till honom och hälsade på. Vi började prata om att övningsköra och jag hjälpte honom att hitta ett extrajobb, på helger och kvällar. Plötsligt en dag, när sonen jobbade på kvällen, fick han ett samtal från en kamrat, som berättade att pappan höll på att tömma lägenheten. När sonen kom till lägenheten, var den tömd på allt utom en väska med arbetskläder. Han tog med sig en kamrat och kom hem till mig och ville låna min bil, min spontana reaktion var att jag ville ha en förklaring, men jag kände att det var allvarligt och jag litade på dem, i detta läge hade jag ingen aning om vad som hänt.

Han och kamraten åkte till pappan och begärde tillbaka sakerna, men han lämnade inte tillbaka dem. Sonen ringde polisen, de kom dit, men sa bara att han får göra en anmälan, men de lyckades övertala honom att åtminstone lämna sonens bankdosor. Sonen lämnar nyckeln till pappan och återvänder aldrig till lägenheten igen. Lägenheten stod tom i minst 3 månader. I detta läge är det sonens chef som ser till att pappan lämnar tillbaka sakerna, men han har än idag inte fått tillbaka allt de mesta sådant som har ett värde. Företaget ordnade en tillfällig lokal som han fick bo i. Han tog sin examen, jag såg att han inte mådde bra, men han kämpade på. Han fick köpa en dator genom arbetet, på sommaren blev han sjuk, jag vet inte hur länge han var från jobbet. Plötsligt fick jag ingen kontakt med honom igen. han svarade inte på mail eller telefon, jag förstod att han satt och spelade igen. Han fick inget förlängt arbete, utan fick gå från jobbet.

Han flyttade hem till mig igen. Arbetslös, spelar igen. Vintern går, jag försöker ha överseende med hans olater, i detta läge är jag bara glad att vi fått upp kontakten igen. Brev från kronofogden börjar trilla in på obetalda elräkningar och internet mm. Han får pengar av mig att betala det med. Jag lyckas att ordna en praktik åt honom på ett hyrbilföretag där jobbgarantin via ABF går in och betalar arbetsgivaravgiften, det börjar inte bra, blanketterna som sonen skulle fylla i och lämna in till försäkringskassan har han inte gjort, han skyller på att arbetsförmedlingen har slarvat bort dem. Han får jobba där ett par månader, runt midsommar får han sluta praktiken på dan, men de betalar fram till sista juli. Sonen säger att han vill vara ledig under juli. Solen skiner ute och sonen sitter inne vid datorn precis som många andra somrar. Juli är slut, sonen borde gå till arbetsförmedlingen. men ingenting händer, han sitter vid datorn...

När det gått två veckor, skäller jag ut honom och säger att han ska åka till arbetsförmedlingen och inte komma hem förrän han gjort det. Han säger att han

MYNDIGHETSÖVERGREPP

skrivit in sig och anser att det räcker. Än en gång trillar det in brev från kronofogden på obetalda räkningar, jag börjar gå igenom alla brev som han inte orkat öppna. Skolmaterial, han har inte sagt upp el- och internetabonnemang, fast jag påtalade att han skulle göra det förra året, abonnemangen har tickat, han har inte brytt sig om att öppna kuverten. Jag har fått ringa runt och maila till elbolag och bostadsbolaget m fl, för att försöka lösa det som går att lösa. Han sköter inte sin hygien, det går långt mellan duschar och tandborstning. Han hämtar mat och sätter vid datorn och äter, tallrikarna samlas på hög. Han har fått mail från arbetsförmedlingen om att han måste kontakta dem senast idag fredagen den 15 oktober annars plockas han bort som arbetssökande. Jag ringde ABF men de kan inte mycket säga på grund av sekretess, de bara påtalade att han måste höra av sig, men de skulle iaf skicka en ny tid till honom. Jag försöker få han att hjälpa till lite med olika saker, men han gör INGENTING. Även hans sociala kompetens har försämrats. Den senaste tiden har jag varit rasande på honom, jag skäller och vi alla mår dåligt, jag har inte vetat vad jag ska ta mig till.

Sen vill jag även ta upp en annan sak, som inte har med sonen att göra utan min dotter. Bara för att belysa bristerna hos socialtjänsten i Mark, för även hon har fått smaka på det. I början på maj fick jag ett samtal från rektorn om att min dotter varit utsatt för ett övergrepp. - Nu orkar jag inte dra hela historien i sin helhet. - Det hela resulterade i att hon försvann i ett par veckor, där jag inte med säkerhet visste var hon befann sig. Hon gick inte heller till skolan. Detta blev polisanmält. Jag hade kontakt med kuratorn. Hon uppmanade mig att kontakta socialtjänsten. Jag sade att det är ingen idé, de gör ändå inget. Då sade kuratorn att då måste hon göra det. Jag sa att det var okej, men inte hörde socialtjänsten av sig, jag började bli alltmer desperat ju fler dagar som gick, hon kunde ju vara precis var som helst.

Jag började ringa soc upprepade gånger jag ville ju ha hjälp med att få hem min dotter. Till slut tröttnade jag. Rektorn skrev till socialtjänstchefen, fortfarande hände inget. Till slut fick jag kontakt med dem (pojkvännen) där hon uppehöll sig och de visste inget om vad som hänt påstod de men hjälpte till med att se till att hon tog sig hem igen. Jag hade en lång dialog med föräldrarna till pojkvännen och framförde att jag inte tyckte om hur allt hade utvecklats. Jag var glad att ha henne hemma igen och vi pratade inte mer om det som hänt. Jag vet inte exakt tid, men cirka 2 månader senare ringer soc och erbjuder sin hjälp. Dottern satt bredvid och jag frågade om hon var intresserad av att prata med dem. Hon visste inte om hon skulle skratta eller gråta, hon undrade varför de ringer nu, långt senare.

Det viktigaste jag vill förmedla är att vi inte fått någon adekvat hjälp, hade vi fått stöd i tid, skulle vi inte sitta med samma problem mer än 4,5 år senare. Vad jag allra helst hade hoppats på är att min son skulle ha fått komma till ett behandlingshem för just dataspelsmissbruk, där de säkert även kan hjälpa till med de psykiatriska problemen som han fått med tiden, som till exempel Linnébygdens behandlingshem och/eller stödsamtal med hela familjen för att återskapa en fungerande familjerelation.

I början på november bad jag om hjälp av socialtjänsten med att få hem min 14 åriga dotter, som "rymt" till sin pojkvän som är 17 år efter att jag kommit på henne med att ha byggt upp en hemsida med bl a pornografi och konfronterat henne med detta, sidan innehöll diverse porr och lite annat. Siten som hon har byggt upp denna

MYNDIGHETSÖVERGREPP

hemsidan på, har ju även andra ungdomar och barn som då kommenterar varandras sidor. Jag blev helt chockerad och upprörd över vad jag hittade, skrev till upprättsinnehavaren och fick hennes sida nedstängd. Men det fanns 10 åringar som hade hemsidor med porrbilder av pedofilisk karaktär. J

ag är helt jävla upprörd och uppgiven. Vad håller denna världen på att ta vägen. Det finns inga gränser längre. Jag visste att hon höll på att bygga upp en hemsida, men jag trodde att det var ganska oskyldigt. Men med hjälp av datorns IP adress, kunde de se att det inte är med hjälp av hemdatorn hon byggt upp sidan. Utan en annan dator, jag har mina aningar. Jag har även anmält detta till Ecpat. Jag kontaktade socialtjänsten för att jag ville ha hjälp med att få hem henne och styra upp situationen och hennes destruktiva beteende och dessutom är det inte första gången som pojkvännens föräldrar låter henne uppehålla sig där en längre tid, utan min tillåtelse. Det har tyvärr kommit till min kännedom att det även har förekommit alkohol, boffning och rökning. Dottern har berättat för kamrater att hon gärna uppehåller sig hos pojkvännen för där får hon röka och där har hon även fått tillgång till alkohol. Men att hon "bara" provat på att boffa. Socialtjänsten svarade med att placera henne på ett jourhem, efter att hon bott hos pojkvännen i 1,5 månader och lika länge hade socialtjänsten vetat om detta eftersom jag genast tog kontakt med dem och bad om hjälp. Dagen efter att jag kontaktat socialtjänsten, tog de kontakt med min dotter och uppmanade henne att anmäla mig. Ingen ringde mig i detta skede och frågade vad som hade hänt och vad de kunde hjälpa mig med och ingen kontaktade min dotter under den här tiden. Nu har dottern bott hos jourfamiljen i över 1,5 månad, totalt har hon varit hemifrån i tre månader nu. Jag hade önskat att de genast sett till att min dotter kom hem och att de hade satt in stödsamtal med en familjepedagog eller dylikt, gärna i hemmet. Men så har inte skett. Jag har inga föräldrar kvar i livet eller något stort social nätverk som kan hjälpa mig, eftersom jag är inflyttad till kommunen. Nu vet jag att man inte får jourplacera någon om inte särskilda skäl föreligger, såsom akut livsfara och då ska åtgärden godkännas av länsrätten inom två veckor. En jourplacering får inte vara längre än 2 månader. Så man kan väl säga att socialtjänsten inte följer lagen. Det påstår att det var en frivillig placering, men det var inte riktigt så jag uppfattade det, för då visste jag inte skillnad på olika placeringsformer.

För mig känns min dotters jourplacering helt absurd, hade jag varit drogmissbrukare, alkoholist, misshandlat eller förgripit mig på ett barn, hade jag kunnat förstå detta, men nu... att vi har grälat, vilken familj gör inte det någon gång.

Med facit i hand, så önskar jag att jag aldrig någonsin hade kontaktat dem, jag började ju med att försöka få hjälp för 4,5 år sedan med min son som hade ett data- och internetmissbruk som jag ville få hjälp med att styra upp, efter att ha blivit hänvisad till sociala av BUP. Men sedan har allt blivit värre och värre för varje år. Jag är ganska övertygad om att allt hade sett helt annorlunda ut idag om jag inte satt min tillit till att socialtjänsten skulle hjälpa oss. Från det att jag kontaktade dem har allt bara gått utför.

För min del så känns det som om vi fortfarande utsätts för myndighetsövergrepp. Inget barn ska någonsin behöva uppleva vad mina barn har fått göra, tack vare socialtjänstens inkompetens och brist på empati. Sunt förnuft borde få råda, men det gör det definitivt inte i Marks kommuns socialtjänst. Behovet av anknytning och

MYNDIGHETSÖVERGREPP

trygghet borde vara något varenda socialsekreterare som arbetar med barn borde se som det viktigaste.

Socialtjänsten är en viktig del av det svenska trygghetssystemet och ska garantera kommuninnevånarna trygghet. I Marks kommun är det precis tvärtom, socialtjänsten skapar otrygghet och då kan bli riktigt otäckt för den enskilde och särskilt utsatta är barnen och deras familj. Detta har jag fått erfara. Jag är rädd att allt som har hänt har skadat mig och mina barn, så att våra relationer är förstörda för all framtid.

När jag ansökt att jag ville ha hjälp med min dotter och ville ha hjälp med att få henne att komma hem, så tog ingen kontakt med mig i första skedet, utan de kontaktade bara dottern och vid samtalet som socialsekreteraren (Katarina Stål) hade på skolan med dottern, så uppmanade hon henne att anmäla mig. Detta tycker jag är helt idiotiskt, när jag ber om hjälp. Jag har aldrig skadat henne, utan jag har en revolterande dotter. Om jag hade fått någon talan hade mitt önskemål varit att genast få hem henne och att stödsamtal hade satts in omgående. Ska man låta en 14 åring själv bestämma vad som är bäst för henne i ett läge då hon är arg och kanske faktiskt skäms för vad hon gjort, man borde tagit henne i kragen och sett till att hon tog sig hem. Det känns som man hoppat över flera steg och placerat henne i jourhem först efter att hon tillbringat flera veckor hos sin pojkvän. Under dessa veckor hade det funnits all tid och möjlighet att hålla dialoger om vad som hänt med familjeterapeuter, detta skedde aldrig. Vi gick bara och väntade och väntade på vad som komma skulle.

Sen vill jag även tillägga, att jag är heltidsarbetande, röker inte, i stort sett nykterist. Tar inga droger och har heller aldrig gjort det. Jag har aldrig släpat hem olika män, jag har varit helt singel i minst 12 år. Jag gett mina barn så trygg uppväxt jag kan med de förutsättningar jag haft. Sonens pappa har utövat "psykisk misshandel" på mig hela sonens uppväxt, detta har varit stort problem. Givetvis har detta kommit att påverka oss negativt, inte minst för sonen, men även min dotter har påverkats av det fast det inte ens är hennes pappa. (Även detta har jag upprepade gånger försökt få hjälp med genom familjerätten, men pappan har vägrat gå på dem). Jag har trots detta försökt att hålla en positiv inställning under sonens uppväxt, men det höll inte hela vägen, ju äldre och större han blivit desto mer ohanterligt har även situationen blivit, han har en otroligt dålig attityd och en problematik där han behöver professionell hjälp och ev en diagnos. Vi fick aldrig några som helst stödsamtal eller hjälp med att reda ut situationen som orsakade problem i hemmet, trots att jag upprepade gånger har bett om detta. Och inte heller fick vi hjälp med att hitta tillbaka till varandra som familj, utan soc tyckte på lösa grunder att sonen hade det bättre i lägenheten som var tänkt som en tillfällig lösning. Det var som om ni bara väntade ut tiden tills man inte orkade eller att sonen skulle bli såpass gammal att jag inte kunde göra mer. Detta kan skada familjer för all framtid och det ger helt fel signaler till ungdomar, när de får agera ut och dessutom får mer bränsle till sitt beteende av socialtjänsten, man gör dem en björntjänst.

Fallet med min son, anmälde jag till länsstyrelsen, men oavsett granskningens resultat är att mitt barns tillit till vuxenvärlden med all sannolikhet knäckt för all framtid. Jag fick aldrig reda på vad socialtjänsten hade för förklaring till länsstyrelsen, på grund av att min son då hade hunnit fylla 18 år. Även min son uttryckte vid ett

MYNDIGHETSÖVERGREPP

senare tillfälle om att han önskar att stämna socialtjänsten. Idag är min son mycket sämre skick än när jag började be om hjälp för över 4,5 år sedan, då han var 16 år. Men han är vuxen nu, fyller snart 21 år, så bollen ligger hos honom själv nu. Jag hoppas att allt kommer att ordna sig för honom allt eftersom han mognar och förhoppningsvis kommer till självinsikt.

Tänk alla de som ger upp och inte orkar stå upp för sin rätt. T o m jag sjönk ner i ett mörkt svart hål av förtvivlan i början av allt detta, men jag gick ändå och gjorde mitt jobb. Idag har jag klättrat upp ur det hålet av ren ilska över hur soc hanterar ärendena och med tanke på de dåliga erfarenheter jag har av Marks socialtjänst från förut, så jag begriper inte själv hur jag kunde hoppas på att det skulle kunna gå och lita på dem nu. Man tror man sätter sig och pratar med en vän (handläggaren) som ska hjälpa en, men det gör man inte, utan man sätter sig vid en fiende som kommer att göra allt för att stjälpa.

Med vänlig hälsning

Frustrerad förelider.